

CONTRA EL CONTINUISME :

PER UN CANVI QUE ASSEGURI LES LLIBERTATS DEMOCRATIQUES I NACIONALS DELS POBLES D'ESPANYA

DECLARACIO DEL COMITE CENTRAL DEL P.S.U. de CATALUNYA

Núm. 334

EXTRAORDINARI

Octubre 1971

Preu 5 pts.

L'assassinat a Madrid del treballador comunista Pedro Patiño, així com els anteriors crims d'Eràndio, Granada i Eibar, posen en relleu, una vegada més, el caràcter sagnant, reaccionari i feixista del règim; són un anticip d'allò que seria una monarquia continuïsta si ens fos imposada.

Les tràgiques inundacions de Girona i del Baix Llobregat, de Lleida i Tarragona (amb un balanç de més de quaranta morts, nombrosos ferits i immenses pèrdues materials) esdevingudes després de solemnes proclamacions d'haver estat preses les mesures necessàries perquè no es repetissin catàstrofes com les dels Vallès i Girona, subratllen la irresponsabilitat del règim, la seva incapacitat, que el fan culpable del dolor i les dificultats que avui aclaparen cents de famílies de les zones inundades.

L'assassinat de Pedro Patiño s'esdevé en el marc de grans vagues d'obers i professionals; la de la Construcció de Madrid, que esclata després de les accions victorioses dels metges

psiquiatres; les de la Construcció, el Metall i els autobusos de Barcelona: Aquest assassinat coincideix amb el més ampli rebuig de la farsa de les eleccions de Procuradors a Corts, amb les resolucions antidictatorials aprovades a l'Assemblea Nacional conjunta de bisbes i sacerdots, amb una profunda revulsió política que commou totes les esferes del país.

Ens trobem davant d'esdeveniments que poden ésser trascendentals per Catalunya i per Espanya, la resolució dels quals serà tant més favorable als interessos del poble com més poderós sigui el desenvolupament de la seva lluita i més ampla la unitat democràtica.

Urgeix la conclusió, pertot arreu i a tots els nivells, d'acords que impulsin i fonamentin el **pacte per la llibertat** entorn d'una alternativa democràtica que seria bandera i agulló per extenses masses i infondria potència a tot el moviment per la conquesta de les llibertats nacionals i democràtiques.

I LA SITUACIO POLITICA I LA LLUITA DE LES MASSES

El procés de creixement i maduració de les forces populars, democràtiques i nacionals, que el V Ple ampliat del nostre Comitè Central qualificava dient que « ... Aquestes forces, ja avui, si prenen consciència de la seva capacitat i concerten la seva acció, són més fortes que la caduca dictadura », és encara més visible avui.

Des de setembre passat, el moviment obrer i popular, les forces de l'oposició democràtica, han mantingut una constant i dura lluita contra el règim franquista que, en la seva feblesa, descomposició interna i temor, ha pretès, debades, fer retrocedir la situació política als primers temps de la seva sagnant dictadura.

Els elements principals d'aquesta gran batalla han estat: la preparació i desenvolupament per les Comissions Obreres de la Jornada contra la repressió i per l'Amnistia del 3 de novembre; les grans manifestacions i accions de masses de novembre i desembre contra l'intent d'assassinar els joves bascs d'E.T.A.; l'afrontament i superació dels sis mesos de suspensió de l'article 18 del « Fuero de los Españoles »; l'ininterromput desenrotllament

de les accions obreres i estudiants de masses en aquest període difícil; la participació massiva dels professionals (metges, ensenyants, advocats, etc.) a la lluita; l'èxit assolit pels obrers en la gran batalla de classe de les eleccions sindicals.

A Catalunya, un dels escenaris principals de la lluita tot al llarg d'aquest període, la classe obrera ha estat la força fonamental en el combat, malgrat les dificultats creades per la dura repressió. A la Construcció, al Metall, al Tèxtil i a d'altres branques de la producció; a Barcelona i a d'altres llocs de Catalunya com Terrassa, Sabadell, Badalona, Baix Llobregat, Vallès Occidental, etc., els noms de fàbriques i obres com la S.E.A.T., Maquinista, Harry Walker, Autònoma de Bellatera, Polígon Badia, Huarte, Cispalsa, Siemens, Dragados i, darrerament, els autobusos urbans de Barcelona, han estat banderes de combat. A Santa Coloma de Gramanet, al Prat de Llobregat, a Hospitalet, a d'altres indrets, s'han dut a terme puixants manifestacions de carrer en reclamació de serveis mèdics i hospitalaris adequats i la solució d'altres necessitats angixoses de la població treballadora.

Els estudiants han jugat també un paper de primer ordre amb les seves combatives accions, entre les quals cal incloure les dels joves batxillers. La intel·lectualitat catalana, a l'Assemblea de Montserrat i en altres moltes ocasions, ha fet mostra de la seva identificació amb les reivindicacions nacionals i democràtiques, de la seva activa participació al combat per la llibertat, per un règim autènticament popular.

Amplis sectors de la població, Col·legis professionals, personalitats i ciutadans en general, de manera especial sectors catòlics, sacerdots i àdhuc certes jerarquies de l'Església catalana, participaren d'una o altra manera en la lluita contra la repressió, contra les penes de mort al Consell de Guerra de Burgos, donant, objectivament, recolzament a la lluita de la classe obrera i de l'avantguarda democràtica.

II PROGRESSOS DE LA UNITAT

Facilitada per aquesta intensitat de les accions de masses, ha fet passes importants la unitat de les forces de l'oposició catalana en aquests mesos, cosa que al seu torn ha afavorit l'extensió i coordinació de la lluita. La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, formada per Esquerra Republicana de Catalunya, Front Nacional de Catalunya, Moviment Socialista de Catalunya, Partit Socialista Unificat de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, s'ha enfortit i consolidat. La seva plataforma d'alternativa democràtica es projecta dins i fora de Catalunya. La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha pres posició pública davant els problemes essencials plantejats du-

rant aquest període; ha sostingut les crides i accions de les Comissions Obreres, les vagues dels treballadors de S.E.A.T.; ha encapçalat accions i convocatòries al poble barceloní i a tots els catalans durant el procés de Burgos, contra la repressió i per l'Amnistia; s'ha pronunciat sense equívoc contra l'intent d'imposar la monarquia Juancarlista. Igualment, ha denunciat els escàndols financers de l'Opus, la seva política antidemocràtica i anticatalana; ha cridat a l'abstenció a les eleccions de Procuradors, explicant el frau que comporten; ha defensat les llibertats nacionals de Catalunya i el dret del seu poble i de tots els pobles de l'Estat espanyol a decidir democràticament el seu destí. →

La iniciativa sorgida de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya de convocar l'Assemblea de Catalunya a fi d'establir les bases d'un acord mínim que permeti l'entesa amb tots els sectors que desitgin acabar amb la dictadura i obrir una via de desenrotllament democràtic, està permetent ja la projecció de la sortida democràtica entre les masses de Catalunya.

A aquesta iniciativa s'hi han sumat forces polítiques i moviments com les Comissions Obreres, sectors estudiants, representants de l'Assemblea d'Intel·lectuals de Montserrat, sectors i organismes catòlics de signes distints, organitzacions i grups polítics com el Partit Socialista d'Alliberament Nacional, Bandera Roja, Partit Obrer Revolucionari, la Secció catalana del Partido Socialista Obrero Español i personalitats i grups de nombroses comarques catalanes.

La constitució d'una ampla Comissió preparatòria de l'Assemblea de Catalunya, les seves discussions i reunions, els seus documents i particularment « **Pel Camí de l'Assemblea de Catalunya** », mostren com avança l'entesa contra la dictadura.

En aquest període han actuat també amb eficàcia altres formes unitàries d'activitat anti-franquista, com la Taula Rodona de Barcelona i comissions civiques i de solidaritat de distintes ciutats o comarques de Catalunya, que han sostingut les accions populars, s'han alçat contra la repressió i han pres iniciatives que contribueixen a la lluita democràtica.

La importància d'aquest avanç multiforme de la unitat a Catalunya és tal que, caminant cap a la seva culminació, afavoreix notablement el procés unitari democràtic al conjunt de l'Estat espanyol.

III S'ACCELERA LA DESCOMPOSICIO DEL REGIM

Al mateix temps, en el curs del període que analitzem l'enfrontament entre grups i camarilles franquistes s'ha aguditzat. Els tecnòcrates de l'Opus, que es van presentar com un grup « nou », capaç de donar solució als problemes econòmics i polítics pendents; capaç d'atreure's la base social que els governs anteriors havien perdut i d'influenciar els grups més dretistes de l'oposició, han fracassat. Colpejats per les accions de les masses, desprestigiats pels escàndols financers, s'han vist obligats a governar sis mesos en règim d'excepció, a refermar les lleis repressives, a recórrer a la tortura i a l'assassinat; han endurit la censura, han arraconat les seves vel·leitats « associacionistes ».

La greu crisi en què s'esbufega l'economia del país i el fracàs de les mesures de reac-

« ... La definició d'uns punts de convergència, d'un objectius comuns per al conjunt de les lluites impulsades pels diversos sectors del poble, permetrà que aquestes lluites augmentin el seu nivell, les seves dimensions, la seva continuïtat, la seva eficàcia... »

(« Pel camí de l'Assemblea de Catalunya ».)

tivació han contribuït a exacerbar les contradiccions del sistema, i s'exacerbaran encara més amb l'agudització de la crisi del capitalisme internacional que les mesures de Nixon han posat en relleu darrerament.

Els enfrontaments entre camarilles a les anomenades « Cortes Españolas », al « Consejo Nacional », al mateix Govern; les tensions dins de l'Exèr-

cit, que salten als diaris i es fan públiques; els nombrosos casos de corrupció que el règim ja no aconsegueix amagar; l'accentuació del procés de ruptura entre l'Església i el règim, clarament expressada en les decisions de l'Assemblea Conjunta de bisbes i sacerdots, posen de manifest fins a quins extrems de descomposició ha arribat la dictadura.

IV NO! A LA MONARQUIA DE JUAN CARLOS

Dues són avui les possibilitats que apareixen davant els pobles d'Espanya: D'una banda l'intent reaccionari de donar sortida a la crisi de la dictadura instal·lant la « Monarquia del Movimiento » que doni continuïtat al domini de l'oligarquia financera terratinent; que asseguri a les camarilles de la classe dominant la continuïtat en l'usudefruit del poder; que a l'àrea internacional mantingui el sotmetiment de la independència nacional als imperialistes nord-americans i els garanteixi l'us del territori espanyol com a base d'agressió i de guerra.

Enfront d'aquesta maniobra reaccionària oposem la sortida democràtica: la conclusió d'un pacte per la llibertat, d'un acord obert, sense exclusives, de tots els qui volen posar un fi a la dictadura feixista, entorn d'un programa democràtic que doni al poble la facultat de decidir lliurement el règim polític del país i d'elegir els homes que han de governar-lo.

La monarquia de Juan Carlos significaria per Catalunya la prolongació del seu sotmetiment a un poder central opressor de les nostres llibertats i drets, de la nostra personalitat com a nació, de la nostra llengua, de la nostra cultura. Només els grans oligarques catalans que estan a cavall de la dictadura franquista, els mateixos que han multiplicat els seus capitals en aquestes tres llargues dècades, y els seus homes de govern, els López Rodó, Fontana Codina i companyia, poden propiciar la maniobra continuïsta.

Perquè és una creació artificial de les forces més reaccionàries; perquè té menys autoritat que la que Franco ha tingut; perquè el poble és oposat en general a la monarquia i aquesta no compta amb l'adhesió de sectors de l'Exèrcit, de l'Església i de l'Administració; perquè té enfront els carlins, que ja militen a l'oposició; perquè coinci-

deix amb l'auge del moviment obrer, nacional i democràtic, Juan Carlos només podria governar imposant una dictadura molt més tancada i violenta que la que hem conegut en els darrers anys. La imposició de Juan Carlos al tron podria obrir un període de tensions i enfrontaments d'extraordinària duresa, capaços de fer resorgir l'esperit de guerra civil, d'imprevisibles conseqüències.

Urgeix, doncs, oposar a l'intent continuïsta un poderós moviment unitari de masses que imposi les transformacions revolucionàries exigides pels pobles d'Espanya, primeres expressions de les quals haurien de ser, segons la proposta d'alter-

L'actual moment polític requereix que, de manera inequívoca, totes les forces de l'oposició es pronunciïn contra la maniobra successòria. Els pobles d'Espanya no accepten que se'ls segueixi tractant com a menors d'edat. Només ells tenen dret, en us de la seva sobirania, a decidir el futur règim del país.

(Declaració del Comitè Executiu de P.C.E., agost 1971.)

V DESENROTLLAR EL MOVIMENT DE MASSES

Les importants lluites de la classe obrera en el darrer període i l'èxit obtingut a les eleccions sindicals creen les condicions per passar immediatament a Catalunya a l'enfortiment de les Comissions Obreres a tots els centres de treball, de manera particular a les grans empreses, a estendre la seva organització i influència entre les desenes de mils d'enllaços i jurats, entre tots els treballadors; a

promoure i enfortir les Coordinadores de Comissions Obreres de Ram, locals, comarcals, etc., amb la perspectiva d'imposar la celebració de congressos lliures de treballadors i d'avançar en la preparació del Congrés nacional constituent del sindicat de classe, unitari, democràtic i independent. A aquest efecte és imprescindible corregir les insuficiències i defectes que encara subsisteixen.

nativa del Partit Comunista d'Espanya, que hem feta nostra:

- La formació d'un Govern provisional d'ampla coalició.
- La promulgació d'una total amnistia per als presos i exiliats polítics.
- L'establiment de les llibertats polítiques sense cap discriminació.
- La convocatòria d'eleccions lliures a Corts Constituents que decideixin el futur règim polític.

Aquest punts contenen implícitament el reconeixement de les llibertats nacionals de Catalunya i són coincidents amb els del Programa de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

Per a accelerar la consecució del pacte per la llibertat, totes les forces antidictatorials catalanes estem interessades en dur a terme l'Assemblea de Catalunya (ja avançada en la seva preparació), en establir acords bàsics que permetin, d'una banda i com a tasca essencial, posar en peu a Catalunya un poderós moviment de masses en lluita oberta contra l'operació Juan Carlos, i d'una altra influir i participar a la unitat a nivell de tot l'Estat espanyol.

Des d'ara mateix, avançant amb decisió cap a la VAGA GENERAL POLITICA i cap a la VAGA NACIONAL, tot ha d'ésser posat a l'obra per fer triomfar l'alternativa democràtica i barrar el pas a la imposició de Juan Carlos com a rei d'Espanya i a qualssevol fórmula continuïsta. Els comunistes no acceptarem mai una monarquia imposada al marge de la voluntat popular i lluitarem amb totes les nostres forces per tal que el nostre poble, en exercir la seva sobirania, es pronuncii per la República.

Es necessari que els dirigents obrers i els treballadors en general tinguin consciència clara que s'estan creant les condicions perquè la classe obrera afermi el seu paper hegemònic, dirigent, tant en la liquidació de la dictadura i en el pas cap a una situació democràtica, com en el seu desenvolupament posterior cap al socialisme. Damunt les espatlles dels militants obrers recau una gran responsabilitat: davant l'operació successòria

CAL DESENROTLLAR GRANS ACCIONS OBRERES, FINS A LA VAGA GENERAL POLITICA, PER OPOSAR-SE A LA MONARQUIA I EXIGIR LA FI DE LA DICTADURA.

A fi que això es pugui realitzar, és necessari desplegar una intensa activitat explicativa entre els treballadors, dur els problemes polítics, el plantejament de l'alternativa democràtica, a totes les assemblees, reunions obreres i de masses. Cal posar en tensió tots els recursos possibles per lligar-se amb les masses, superant tots els vestigis de « clandestinisme » i actuant obertament, amb l'audàcia que la situació requereix. S'ha de comprendre i fer comprendre que això avui és possible i necessari, que els treballadors reaccionaran positivament davant d'aquests plantejaments.

La creixent politització de la lluita obrera i de les masses populars no solament s'ha de fer sense abandonar les lluites reivindicatives, sinó que cal elevar-les a un nou i més alt nivell. Enfront de l'acrescoda explotació que l'oligarquia financera i terratinent fa recaure damunt de la classe obrera, cal alçar un poderós moviment vaguístic de lluites múltiples i coordinades contra la carestia de la vida, per un augment immediat de salaris i sous, per l'escala mòbil. Cal, alhora, impulsar la lluita contra els acomiadaments, contra l'atur, contra la repressió. S'ha d'ampliar la solidaritat de lluita i la solidaritat econòmica envers els sancionats i acomiadats, amb els presos i les seves famílies. S'ha d'impulsar amb més vigor la campanya per la llibertat dels dirigents obrers que estan a la presó, com José Salgado, Pedro León, Bartolomé Baños, Miguel Morón, J.A. Castilla, Arsenio Fernández i d'altres, a Catalunya, així com per la llibertat d'Inguanzo, Narciso Julián, Camacho, Ariza, Sartorius, Izco, Dorrónsoro, Lobato, Cunill, etc., per l'amnistia general per a tots els presos i exiliats.

Eixamplant el treball ja iniciat per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, urgeix explicar als treballadors la necessitat de lluitar per les llibertats nacionals com a part fonamental de les llibertats democràtiques; estendre massivament el moviment obrer; aconseguir que les vagues i accions de lluita siguin obra de cents de mils, de milions de treballadors; cercar amb intel·ligent esforç una millor utilització de les possibilitats legals de tota mena.

S'ha de fer una tasca explicativa i organitzativa a cada lloc de treball, multiplicant les assemblees, les reunions al sindicat i organitzacions legals, a les barriades i al camp.

Les assemblees obreres, la democràcia directa dels treballadors ha d'ésser el fonament de les decisions i acords, de l'elaboració de les plataformes reivindicatives, de les decisions per les vagues i accions. Només així, no substituïnt sinó estimulant la participació del conjunt de la classe obrera, tindran solidesa els acords i serà facilitat el desenrotllament de la lluita, l'elevació de la consciència proletària, de la seva disciplina i organització lliurement consentides. Així es podran destacar —en la lluita mateixa— mils i desenes de mils de nous dirigents del moviment obrer, enfortint la capacitat dirigent de les Comissions Obreres. Així es comprendrà millor la necessitat de la unitat obrera per damunt de criteris partidistes i d'ideologies divergents, enfront dels explotadors, per la defensa dels interessos de classe que ens són comuns a tots. La coordinació de les vagues i accions de la classe obrera a nivell de Ram, de localitat, a nivells comarcals i nacionals, en lluites generalitzades, és cada dia més important.

Sostenim el criteri de les Comissions Obreres que en el seu si tenen cabuda tots els treballadors, inclosos els qui pertanyen a grups que tenen la seva pròpia estructura i denominació —U.G.T., U.S.O., H.O.A.C., C.N.T., etc.— i això sense cap necessitat de renunciar-hi, sinó simplement actuant en el respecte mutu, en la més completa democràcia, i lluitant tots units contra l'enemic comú.

Als barris, és necessari impulsar la creació de Comissions de veïns o de Barri, utilitzant audaçment les possibilitats legals i buscant amb flexibilitat les formes més aptes per organit-

zar les masses cara a la lluita per la solució dels nombrosos problemes que es plantegen a cada barriada. Aquest tipus d'organitzacions, que permeten incorporar les capes populars a la lluita político-social, no s'han de confondre amb les Comissions Obreres de Barri, orientades a organitzar en els llocs de residència els treballadors que no ho estan a les empreses, a fi de facilitar la seva organització als llocs de treball i que se sumin a les Coordinadores locals o de Ram. Aquestes Comissions Obreres de Barri poden ser molt útils per organitzar els qui treballen als tallers petits, a determinats rams, etc.

Pel moviment obrer és de la més gran importància establir una estreta relació amb els estudiants, amb els moviments dels professionals (metges, ensenyants, advocats, tècnics, etc.), la participació dels quals a la lluita està assolint tanta significació.

La solidaritat devers aquestes forces, en els programes reivindicatius de les quals figuren objectius que interessin vitalment tots els treballadors i el poble en general —com són els rela-

tius a l'ensenyament, la sanitat, etc.— no s'ha de concebir com una solidaritat ocasional. Es tracta d'una convergència profunda, basada en la greu situació en què el règim de l'oligarquia monopolista manté l'organització de la medicina, de l'ensenyança, del creixement urbà, etc., conseqüència de l'impacte de la revolució científico-tècnica sobre aquests sectors, sotmesos a un procés d'assalarització creixent i a una concentració en grans centres de treball que els distancia de la burgesia i els apropa de la classe obrera.

Les recents lluites dels ensenyants i metges i altres treballadors de la sanitat, que han manifestat la presència activa d'aquestes forces a l'escenari polític i social del país, han adoptat formes massives i coordinades com les assemblees i comissions, d'acord amb la seva nova naturalesa social, i en entendre's amb tanta rapidesa han posat de manifest l'extrema maduració dels conflictes latents en aquests sectors.

Aquestes lluites confirmen la nostra política d'aliança de les forces del treball i de la cultura.

VI LA LLUITA AL CAMP

El camp català travessa una situació greu, resultat de la política agrària del règim, que afavoreix la gran explotació rural, la consolidació de grans complexos productius al camp, i ofega les explotacions familiars. Els ingressos de les famílies pageses s'han reduït en els darrers cinc anys en un 40 %, relacionats als de la indústria i els serveis.

Al camp s'acumula un pregon malestar. A Catalunya s'han produït protestes com l'assemblea de 3 000 criadors de porcs a Vic, la concentració de 800 pagesos a Lleida i l'escriu que 207 han signat contra « Mercolérida ». Els pagesos lleidatans persisteixen en la seva negativa a pagar els rebuts de la Quota Empressarial de la Seguretat Social Agrària. Els jornalers d'Amposta han imposat un salari de 500 pesetes per jornada de 7 hores durant la plantada de l'arròs i de 400 per la resta dels treballs. Els expropiats de la Riera de Caldes han constituït una Comissió per la defensa dels seus interessos.

Els camperols i els jornalers agrícoles són cada vegada més conscients que la defensa de les seves reivindicacions ha de ser, en primer lloc, obra d'ells mateixos. Expulsar del si dels organismes legals, incloses les cooperatives, els jerarques i substituir-los per autèntics pagesos elegits per ells és fonamental. Cal organitzar un puixant moviment de Comissions de Pagesos i Jornalers per dirigir la lluita per les reivindicacions immediates i per una autèntica reforma agrària. Estructurar noves Comissions Pageses locals, atraient-hi la joventut, perfeccionar el treball i coordinació de les accions dels camperols, centrar els esforços en els nuclis agraris més importants, són tasques urgents. La classe obrera, en primer lloc, els intel·lectuals, estudiants, sacerdots progressistes, etc. poden i deuen d'ajudar els pagesos en la consecució dels seus objectius. Les masses camperoles constitueixen una gran força en la lluita per la democràcia, en la marxa cap a la vaga nacional i en la seva realització.

VII LES TASQUES DEL PARTIT

La campanya leninista ha posat en relleu les possibilitats que s'obren per la realització del Partit de masses que ens cal, i alhora ha mostrat insuficiències que hem de ser capaços de corregir.

Necessitem, en primer lloc, reclutar amb audàcia milers de nous militants entre la classe

obrera i la joventut, entre les dones, entre els professionals, entre els estudiants i intel·lectuals, al camp.

Hem de dedicar el nostre principal esforç a reclutar homes i dones que destaquen en les lluites per la seva combativitat i capacitat organitzativa i dirigent. Encara que no comparteixin

enterament les nostres concepcions i àdhuc que en com batin algunes, s'ha de discutir amb ells, se'ls ha de guanyar pels nostres rengs.

Sobre aquesta base podem eixamplar la xarxa de Comitès del Partit que difonguin la nostra política i lluitin per la seva aplicació correcta pertot arreu.

S'ha d'elevat la vida política dels Comitès i organitzacions, s'ha de tenir més agilitat per reaccionar davant els esdeveniments diaris, més iniciativa i autonomia a cada front de lluita. Només així el Partit podrà ésser, de veritat, l'avantguarda dirigent del nostre poble.

→

Hem de combatre política-ment actituds estretes, sectàries, dogmàtiques. Aquestes actituds són en la pràctica un seriós obstacle pel desenrotllament de la política del Partit, pel seu constant rejuveniment. Es qüestió fonamental per a corregir aquests i altres defectes de la nostra activitat l'exercici de la crítica i l'auto-crítica.

La necessària sortida a la superfície del nostre Partit no ha d'afeblir la nostra vigilància revolucionària, els mètodes de treball responsables, el digne comportament davant de la policia. Tenir documents comprometedors per l'organització, llistes de noms, telèfons, arxius, etc., encloï un greu atemptat contra els companys, contra el Partit, contra altres antifranquistes, contra la continuïtat de la lluita.

El procés de descentralització organitzativa iniciat en el darrer període ha de permetre'ns una major agilitat política, una més eficient autonomia de les organitzacions del Partit, dirigir en concret, a cada lloc, facilitant la nostra activitat cada vegada més oberta i la formació de nous quadres. Com es diu en la Resolució del Partit Comunista d'Espanya d'agost 1971: «...hem de seguir donant passes pel camí de la descentralització de

manera que les característiques del nostre Partit es perfilin nítidament com a unitat ideològica i política, fruit del contrast i decantament de les idees del marxisme leninisme en contacte amb la pràctica revolucionària... »

El desenvolupament de formes més flexibles d'organització facilitarà la incorporació als nostres rengs de centenars i milers de nous militants.

Als avanços realitzats en ordre a l'edició i contingut de la nostra propaganda a tots els nivells, cal unir un major esforç per millorar la seva difusió, per aconseguir que sigui vertaderament orientadora per a les masses. Es necessari incrementar els recursos econòmics del Partit, regularitzar el pagament de les cotitzacions i materials, l'ajuda al Partit, amb el recolzament de les masses, i donar a aquesta tasca la seva significació política.

El Partit cal que pari especial esment a l'organització i desenvolupament de la Joventut Comunista, respectant la seva autonomia.

Guanyar per les nostres files milers de dones treballadores de la ciutat i del camp, promoure-les a llocs de direcció, propiciar la creació i desenrotllament als barris i pobles de nuclis am-

bles de dones democràtiques, és una altra de les tasques importants.

El treball cara a l'Exèrcit i les forces armades, l'esforç per fer-les arribar l'alternativa democràtica, la necessitat d'apropament entre el poble i l'Exèrcit i que aquest accepti les decisions de la voluntat nacional lliurement expressada, és una de les qüestions més importants en la situació actual.

En la lluita per la pau, contra l'agressió yanqui als pobles d'Indoxina, en solidaritat amb les forces progressistes i revolucionàries d'arreu del món, contra els crims de la reacció sobre el poble palestí, a Bolívia, al Sudan, al Marroc; per la llibertat d'Angela Davis, els comunistes de Catalunya continuarem treballant per reforçar la unitat del moviment comunista internacional, en el respecte als principis del marxisme leninisme, la igualtat i la no ingerència en els assumptes interns, en el respecte a la independència sobirana de cada Partit. En aquest sentit, constitueixen motiu de profunda satisfacció els avanços realitzats pel Partit Comunista d'Espanya en el restabliment de relacions amb el Partit Comunista de Xina. La unitat entre els catorze partits socialistes i obrers del món, és una exigència inapel·lable de

la lluita contra l'imperialisme, per la pau i per la victòria completa del socialisme.

Continuarem treballant per desenvolupar la solidaritat del nostre poble amb la Cuba socialista, amb els processos revolucionaris que tenen lloc a Xile i al Perú, amb la justa lluita de la República Popular de Corea per la reunificació i independència del país; defensarem la proposta d'ingrés a l'O.N.U. dels dos estats alemanys i l'exigència que sigui admesa a l'organització mundial la República Popular Xina i sigui reconeguda la seva sobirania sobre Taiwan. Sostenim activament la Conferència dels pobles en pro de la seguretat europea; promourem formes d'unitat dels treballadors europeus —similars a les que s'han establert entre els de la S.E.A.T. de Barcelona i els de la F.I.A.T. d'Itàlia— per la lluita contra els monopolis multinacionals. Mantindrem i enriquem les tradicions internacionalistes del nostre Partit i complirem amb honor el nostre primer deure en aquest front: Fer avançar la revolució socialista al nostre país.

Setembre 1971,

**El Comitè Central
del Partit Socialista Unificat
de Catalunya.**

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

CLASSIFICACIO FINAL PER ORGANITZACIONS

	Pts.
1. Intel.lectuals de Barcelona	948.510
2. Comarca 30	704.446
3. Comarca 15	547.969
4. Grup Bolivar	414.309
5. Comarca 20	300.010
6. Badalona i Santa Coloma de Gramanet	266.051
7. Grup Azteca	226.776
8. Sector 2 de Barcelona	198.266
9. Sabadell	150.985
10. Baix Llobregat	129.375
11. Terrassa	114.306
12. Baix Ebre	102.265
13. Hospitalet	98.181
14. Lleida i comarques	85.158
15. Sector 1 de Barcelona	69.817
16. Estudiants de Barcelona	67.179
17. Baix Tordera	43.903
18. Tarragona	40.985
19. Sector 3 de Barcelona	36.725
20. Comarca 10	35.218

Les altres 25 organitzacions classificades totalitzen : 263.947 pts.

ALTRES APORTACIONS IMPORTANTS

Comitè Executiu i donatius directes al Comitè Central	466.259
Comitè de Barcelona i col.laboradors	278.995
Joventut Comunista de Catalunya	60.204
Comissió de Comarques	18.138
Total llista n° 19	475.709 pts.
Suma anterior	5.192.810 pts.
Suma final	5.668.519 pts.

Llista n° 19 i última

Cerdanyola - Ripollet - Montcada - Llagosta (col.lectiu), 1.684 pts.; Mollet, 800 pts.; Montarnés, 700 pts.; Sant Carles de la Ràpita, 83 pts.; Reus, 525 pts.; Selva-Maresma (Comitè Comarcal), 750 pts.; Mataró 6.679 pts.; Santa Coloma de Gramanet : 19 donatius, 2.150 pts.; Santiago Cordobés, de simpatitzants, 100 pts.; Alfonso, de simpatitzants, 250 pts.; Fernando, de simpatitzants, 25 pts.; Luca, de simpatitzants, 150 pts.; Grup « Treball » : 3 aportacions, 260 pts. i S.D.S. 1, 50 pts.; Badalona : 8 donatius, 1.335 pts.; Tàrraga, de simpatitzants, 100 pts.; Simpatitzants de Deslita, 125 pts.; Comitè Local, de simpatitzants, 350 pts.; Octubre, de simpatitzants, 440 pts.; Granada, de simpatitzants, 75 pts.; Oriente, de simpatitzants, 200 pts.; Pasionaria, de simpatitzants, 25 pts.; Kon-somol, de simpatitzants, 275 pts.; Grup Grima, de simpatitzants, 100 pts.; Baix Llobregat (Cornellà col.lectiu i simpatitzant J.J.J.), 1.035 pts.; Prat de Llobregat (6 aportacions), 1.780 pts.; Sant Vicents dels Horts (col.lectiu), 205 pts.; Sabadell (col.lectiu), 7.150 pts.; Sant Cugat (col.lectiu), 200 pts.; Terrassa (col.lectiu), 14.951 pts.; Vic : d'un simpatitzant, 1.000 pts.; d'una família d'Algèria, 1.400 pts.; Comissió de Comarques (2 donatius), 936 pts.; Tony, 240 pts.; Ll., 900 pts.; F., 500 pts.; Llorenç, 3.200 pts.; Comarca 10, 2.981 pts.; Comarca 30, 8.975 pts.; Comarca 15, 18.411 pts.; Comitè de Barcelona i col.laboradors (7 donatius), 2.350 pts.; Tramvies (5 aportacions), 1.250 pts.; Sector 1 (Trinidad), 500 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (7 donatius), 2.310 pts.; Intel.lectuals (col.lectiu), 2.630 pts.; Sector 3 (4 aportacions), 1.112 pts.; Estudiants (5 donatius), 4.575 pts.; Comarca 20, 5.353 pts.; C.E., 938 pts.; Grup Azteca, 40.625 pts.; Badalona : 26 donatius, 6.790 pts.; Deslita, de simpatitzants, 200 pts.; Cuba, de simpatitzants, 200 pts.; G.H., de simpatit-

zants, 100 pts.; Comitè Local, de simpatitzants, 1.010 pts.; Horizonte, de simpatitzants, 200 pts.; Octubre, de simpatitzants, 225 pts.; Pasionaria, d'un simpatitzant, 25 pts.; Simpatitzants de Bufalà, 250 pts.; Santa Coloma de Gramanet : 39 aportacions, 12.372 pts.; Simpatitzants de C.O.P.I.S.A., 575 pts.; Un simpatitzant, 25 pts.; Viladecans-Gavà : 13 donatius, 1.100 pts.; Un simpatitzant de Consusa, 100 pts.; Cornellà (5 aportacions), 2.020 pts.; Prat de Llobregat (4 donatius), 1.525 pts.; Vilanova i la Geltrú (col.lectiu), 325 pts.; Olesa, 400 pts.; Mataró (col.lectiu), 7.373 pts.; Girona (col.lectiu), 650 pts.; Aposta (col.lectiu), 1.692 pts.; Baix Tordera (3 aportacions), 3.700 pts.; Pep, 60 pts.; Carles, 1.000 pts.; Uns amics d'Atmella, 1.000 pts.; Comitè de Barcelona i col.laboradors (20 aportacions), 15.895 pts.; Intel.lectuals (col.lectiu), 6 simpatitzants i 2 militants, 117.750 pts.; Sector 1 (7 donatius), 1.415 pts.; Sector 2 (4 aportacions), 5.200 pts.; Sector 3 (5 donatius), 10.500 pts.; Estudiants (col.lectiu), 10.945 pts.; Tramvies (col.lectiu), 125 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (80 donatius), 6.125 pts.; Grup Democràcia (9 aportacions), 1.305 pts.; Girona (2 donatius), 1.500 pts.; Comissió de Comarques, 670 pts.; Sant Carles de la Ràpita, 250 pts.; Sabadell (6 aportacions), 25.768 pts.; Terrassa (col.lectiu), 15.357 pts.; Tarragona, 8.190 pts.; Mataró, 3.300 pts.; Manel i Margarida, 400 pts.; Grup Bolivar, 27.397 pts.; Comarca 10, 8.468 pts.; Comarca 30, 23.844 pts.; Comarca 15, 2.150 pts.; Lluís de Lloret, 500 pts.; Company A., 3.000 pts.

AJUT ALS PRESOS

Horta : recollit per O. en una festa : 3.000 pts.